

**Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci Aleny Mecové
Obraz čínského písma v české neodborné literatuře
2013**

Předkládaná práce si klade za cíl na reprezentativním vzorku českojazyčné produkce o Číně z pera nesinologů ukázat, jaké informace obecně, a především jaké stereotypy o čínském znakovém písmu jsou v oběhu v českém prostředí. Tato tvrzení jsou následně konfrontována s poznatky čerpanými z odborné literatury a představujícími konsensus obce sinologů-lingvistů, ale i obecných teoretiků písma. A. Mecová se nakonec přidržela poměrně úzké definice neodborné literatury a vyloučila díla populárně-naučná, což je s ohledem na objem literatury čistě laické přijatelné a pochopitelné, jedna poměrně specifická oblast, v níž zdaleka nepanuje jednoznačná situace (omyly či zastaralé přístupy profesionálů-nelingvistů či lingvistů-nesinologů), se tím bohužel dostává mimo zorné pole. Záběr je ještě více zúžen soustředěním výlučně na cestopisy, které ovšem lze do určité míry považovat v daném okruhu za žánr reprezentativní.

Autorka odpovídajícím způsobem shromáždila materiál z poměrně robustního vzorku publikací a náležitě jej tematicky roztřídila. Stručně představila nejdůležitější rysy čínského písemného systému a ty systematicky zkonfrontovala s takto utříděným materiálem, který zároveň v rozumném rozsahu představila a organicky začlenila do svého výkladu. Ve velice stručném nástinu se také dotýká zájmu cestovatelů o uměleckou hodnotu čínských znaků a o kaligrafii.

Bakalářské práci nelze po formální stránce nic závažného vytknout. Totéž platí o obsah, třebaže ne všechny formulace jsou bezchybné a, a to zejména, si lze představit i ve skromnějším a stísněnějším rámci formátu bakalářské práce zpracování, které by na daný problém nahlíželo ve větší šíři i hloubi. Autorka velice šetří doplňujícími informacemi i poznámkami pod čarou – nejde zde o to, že by je měla množit automaticky takřkajíc *pro forma*, na některých místech by však byly určité exkurzy obhajitelné a přispívaly by k menší strohosti podání, zároveň by mohly dodat na zajímavosti přehledce laických názorů a nasvítit je v další perspektivě. Krajně stručný je i úvod a závěr, kde by si bylo možno přát pevnější zakotvení zkoumaného problému v kontextu evropského poznávání čínské kultury jako celku a dějin evropského sino-orientalismu. Mám za to, že pečlivější promyšlení těchto vztahů by nebylo samoúčelné.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně nebo velmi dobře.

V Praze, 17. června 2013

Lukáš Zádrapa